

per tota mena de viatgers en el Nord d'Àfrica, l'ermita de tipus *Murâbiŧ* (i la seva ermita) és el que allà s'anomena un *marabûŧ* (Boqtor i Dozy, 50b11f.). I explica Levy-Provençal (*Encycl. de l'Islam i Shorter Enc. of Isl.* 325): «Marabout, name given especially in North-Africa to a Muslim saint or to his descendents»; afegint: «derived from the Ar. *murâbiŧ*, through port. *marabuto* (Sp. *morabito*); appears under its present form already in 1651»; i «in the whole Moghrib the classical *murâbiŧ* has given way to the dialectic form *m r â b e ŧ* fem. *mrâbŧa*, pl. *mrâbŧîn*.

Això ens mostra, ja en camí, el canvi que en el nostre aràb vulgar conduí a *Meravet* o *Miravet*. És sabut que els participis actius en totes les formes verbals (altres que la I, II, III, etc.) en el vulgar d'Espanya es confonien amb els passius, i hi predominava la variant amb la última *â* accentuada, que solia rebre l'accent, però sovint sonava *â*, veg. el *DECH* s.v. *almotalefe*; i *almotacên*: provinent del vulgar *muhtasâb* en lloc del clàssic *muhtasib* però *muhtasâb* > cat. *mostassâ*, etc. Doncs, ja hem d'esperar que *murâbiŧ* es convertís en *murabâŧ* entre els nostres moriscos.

Però aquí ens mostra Levy-P. que la vocal de la primera síl·laba era caduca, puix que ha desaparegut del tot en l'àrab magrebí. Per poc que hi hagués d'això entre nosaltres, aqueixa pronúncia *m^rrabâŧ*, caient sota la influència dels nostres innumbrables *Mirambell*, *Miralpeix*, *Miramar*, *Miraflor* etc. (art. precedent) és clar que era fatal que acabés fixant-se pertot en la forma *Miravet*. Majorment tinguem en compte que els *miravets* de l'enemic s'enfrontaven amb els *Miralles* cristians, on els nostres estaven de guarnició permanent; i amb aqueixos *Mira-ŧé*, *Guarda-si-venen* etc., que acabem d'estudiar.

Documentat pels viatgers àrabs del nostre *ŧarq al-Andalûs*, el *miravet* hispànic: per les cites que acabem de donar car hem vist que *Miravet* ja està evidentment en l'Udrí, el Zuhrí i el Himyarí; si bé és possible que la grafia àrbiga d'algun d'ells correspongui a una pronúncia *mera*-encara no fixada com *mira*-per l'ambient romano-mossàrab.

Que fou sempre un lloc no sols militar sinó de gran importància estratègica ho mostren sobretot la posició audacíssima del (1); la resistència formidable, a ultrança, del (5); i aqueixa «Cuerda de *Miravetes*» serra limítrofa entre Granada i Múrcia: sens dubte un cordó de petits forts (defensats a la desesperada per sengles guerrers *marbûŧ*, com el que ens ha descrit AbenKhalidun (supra), que mantingueren incòlume el reialme granadí, durant trescents anys, contra l'escomesa conjunta dels catalans i aragonesos de Jaume I, dels Templers catalans del S. XIII, des de les muntanyes d'Almeria, i de les forces de la gran Corona de Castella.

¹ De *Miravet* es parla sobretot en els cap. 16-18 de *Silèn*, amb dades i al·lusions en gran part no

imaginades, sinó apreses en els seus estudis carlins, i detalls observats de visu, a l'arruïnat castell, sobre les sitges, muralles etc., en la visita que hi féu, el 1923, en el nostre viatge Ebre avall.— ² La *é* tancada catalana correspon a *î* de l'àrab (oberta davant l'emfàtica *t*); en cat. occid. *é* no es distingeix del resultat de *AI*; però en la zona del (*I*), on *AI* dóna *é*, allí també consta *mirabêŧ* amb tancada.— ³ Només en trobo un exemplar espars a Extremadura (avui bastant oblidat: cap llogaret ni poble de tal nom en els nomenclàtors): un *Miravete* figura en un doc. del S. XII, que Mz.Pi. (*Doc. Ling.* 327.8) identifica amb un port de muntanya en el te. de Jaraicejo, prop de Plasencia (prov. Cáceres) (amb infundada etim. germ., de Jungfer, *RHisp.* XVII, 39; essent un cas tan isolat, i amb dades úniques, potser hi va haver malentès d'aquest, o fins i tot de Mz.Pi., que potser ho podria treure-ho del treball de Jungfer.

Mirles, V. Merlès *Mirav*(t)lles (cf. *DECat.* s.v. *meravella*) *Mirmanda*, V. *Milmanda Mirosa*, NL i NP, V. *Vilamirosa*, [art. Vila (ð)] *Mirondell* mall., n. a l'art. *MIRA-*, V. *Mirambell Mirra*, *Camp de-*, V. *Almiserâ -Misi(B)ene-*, V. *Meixix Misena*, V. *Meiâ Miserâ*, V. *Almiserâ*.

MISLATA i MESTALLA

Mislata, poble dels suburbis de València, un parrall de k. a l'O. del centre de la ciutat. *Pron.*: *mizlâta*, oït sovint des de 1929, i en l'enq. feta allí mateix, 1962 (xxx, 127-130). *La Creu de Mislata* es diu de tota la barriada edificada entorn de la creu que marca el molló entre els dos termes mun.: barriada que s'estén, quasi tota ja dins el de Patraix (J.G.M., 1964). També s'aplica el nom *Séquia de Mislata* a la principal que rega el millor del te. de Patraix, dividida dins aquest terme en «braç dels Flores», braç de Cama, braç de l'Arc, i el del carrer de Quart (id. id.).

MENCIONS ANT. Ja sovint en el *Rept.*, com a nom d'una alqueria veïna a la ciutat mora: P. ex. entre les donacions a gent de Barcelona, a. 1248, encara durant el setge, 13 kalendas Augusti: «Jafuda Akbala judeus: domos de Alchoheus judeo, et duo jovatas in *Mezlata*» (Bof. 192.15); en l'ed. facs. Ribera, igual, *Mezlata* (ms. 34v, p.68.5). Molt repetit, situant-hi unes terres de València (Bof. 179, 192, 193, 194, 198, 355, 379), quasi sempre amb la grafia *Mezlata* (llevat 179 i 355 *Mislata*); també com lloc on hi ha uns molins (379.17). D'altra banda la variant *Maçlata*, com a nom d'una alqueria de la ciutat, també molt repetida, 162.5,8,11,27, 165.9, 16, 18.

En fi també l'hi veiem com epítet de dos moros —a manera de gentilici de Mislata: un *Azmet Amizlati*,